

Intuition, er Paralleller særlig ønskværdige, og Reichborn-Kjennerud (IV, 14) nævner netop, at i Ringbu tror de, Tandværken »tar sig op« til Kl. 12 Nat, men gir sig senere.

Man kan til Slut spørge, hvorfor der især over den oldengelske er noget tilsyneladende gaadelignende. Det kan skyldes mangelfuld Overlevering (f. Eks. sunne læst eller hørt som þonne), men kan maaske ogsaa være tilstræbt. Symbolikken var klar for de faa i Inderkredsen, og Yderkredsen behøvede ikke umiddelbart at forstaa Formlens Ord – tværtimod; thi først da blev de rigtige Trylleord.

C. C. Matthiessen.

HÖLL (HÄVLL) VIÐ HÝROGI

I »Lægerådene i den eldre Edda« (MM 1923) og »Eddatidens medicin« (ANF 1924) har I. Reichborn-Kjennerud indgaaende behandlet ovenstaaende Linie fra Hávamál 137 med de mange vidt forskellige Tydninger især af det første Ord. R.-Kj. oversætter Hyld ved Husstrid (Uenighed mellem Ægtefolkene og den deraf følgende Ufrugtbarhed) med Hylden opfattet som »vettetre, tuntre, butre«. Hylden var tidligere helt ukendt paa Island, deraf maaske Usikkerheden hos den islandske Afskriver af Codex regius overfor Stavemaaden og Ukendskab til Midlet i det hele taget.

At man maa fastholde Oversættelsen: »Hyld ved Husstrid (Kiv mellem Ægtefolk)« bekræftes paa en baade afgørende og morsom Maade gennem en Optegnelse (No 847) i Johan J. Törners Samling af Widskeppelser (utg. av K. Rob. V. Wikman 1946): »Om bruden är rädd för att få en ond man skall hon drifwa kärnan ur fläder och ha hos sig, samt under wigseln drifwa ut honom, så bryter hon al mansens wrede.« Udgaven er af W. forsynet med talrige Anmærkninger. Saadanne fattes desværre ved vort Nummer, om hvilket det kun oplyses, at det er nedskrevet af T. c. 1760; men Aarhundrederne mellem Hávamáls Forfatter og Törner er jo kun som Dage at regne inden for Overtro og folkemedicinsk Tradition.

C. C. Matthiessen.

FRA JON SKONVIG TIL ERIK MOLTKE

Med værket: *Jon Skonvig og de andre runetegnere* (I, 1956, Billeder og kildetext (VIII + 240 pp., kr. 45), II 1958, Skildring og kommentar (299 pp., kr. 55) = Bibliotheca Arnamagnæana, Supplementum vol. I-II), som her skal gøres til genstand for en mere orienterende end kritisk omtale, har Erik Moltke til overmål indfriet et gammelt løfte til venner og fagfæller om at levere en skildring af forudsætningerne for og forarbejderne til Ole Worms runeværk fra 1643, Monumenta Danica, den første samlede behandling af de danske (og norske) runemindesmærker. Moltke har nemlig ikke nøjet sig med at behandle og vurdere de tegnere og undersøgere, som Ole Worm brugte for over 300 år siden, men er gået videre og har en